

“หลวงพ่อเหนียง” กรรมวาจาจารย์ชำนาญท่อง
“หลวงพ่อโหน่ง” ก็เรื่องรองบุญไพศาล
เป็นคู่สวดอนุสาวนาจารย์
สำเร็จกาลเกิดใหม่ในทางธรรม

นับแต่เข้าสู่ผ้ากาสาวพัสตร์
ก็ทำวัตรปฏิบัติไม่คร่ำคร่า
บริบูรณ์ทั้งกิจวัตรกิจกรรม
ทั้งได้ทำภาวนาฝึกจิตใจ

จำพรรษาหนึ่งที่วัดสองพี่น้อง
พรรษาสองก็ย้ายไปที่ใหม่
เพื่อเรียนรู้พระธรรมพระวินัย
ณ อารามไกรวัดพระเชตุพน

เพื่อศึกษาทั้งปริยัติแลปฏิบัติ
ให้เจนจัดครบเครื่องเรื่องกุศล
ทั้งในนอกอารามเขตุน
แบกตำราคัมภีร์เรียนวิชา

คราวที่ท่านย้ายถิ่นฐานที่พัก
บิณฑบาตลำบากนักสุดจะหา
บางวันได้เพียงข้าวทัพพีเลี้ยงชีวา
แต่ท่านยังอุตส่าห์ข่มจิตใจ

ด้วยคิดว่าหากท่านอดตายไปก่อน
ทั้งพระนครก็คงมีข้าวใหญ่
ว่าพระขาดข้าวปลาน่าเศร้าใจ
เหล่าทนายคงได้ใส่ใจบุญ

มีครั้งหนึ่งบิณฑบาตท่านได้ข้าวสวย
และได้กล้วยผลหนึ่งมาเกือหนุน
ท่านแลเห็นสุนัขโซ่ขอส่วนบุญ
ด้วยการอุณยจึงปั้นข้าวครึ่งทัพพี

กล้วยน้ำหว้าอีกครั้งแล้วโยนให้
ด้วยเมตตาเต็มใจจนล้นปรี
สุนัขนั้นกินข้าวด้วยยินดี
แต่กล้วยนั้นไร้ท่าที่จะกัดกิน

ก็ไม่ว่าหมาโซ่ไม่กินกล้วย
ครั้นจะฉวยกลับมาเสียศีล
จึงตั้งสัจอธิษฐานด้วยชีวิติน
ชื่อว่าอดจนหมดสิ้นอย่าได้มี

นับแต่นั้นท่านก็ไม่ต้องอดอยาก
มีศรัทธาไหลหลาเข้ามาเต็มที
ถวายทานให้ท่านใช้ชีวิ
เรียนธรรมะพระมุนีสะดวกสบาย

แม้ในยามครึ่งหลังได้ครองวัด
พุทธบริษัทก็ศรัทธาถวาย
ท่านเลี้ยงพระเลี้ยงคนได้มากมาย
ชื่อว่าอดลำบากกายเป็นไม่มี

ท่านศึกษาวิद्याหาความรู้
จากหลายครูหลายสำนักขม้นขมิ
จนคล่องแคล่วอักษรขอมพระบาลี
แปลคัมภีร์คล่องปากและขึ้นใจ

แม้จะเพียรเขียนอ่านพระปริยัติ
แต่ปฏิบัติก็ไม่ทิ้งเรื่องผ่องใส
ทั้งปริยัติปฏิบัติควบคู่ไป
ท่านศึกษาด้วยใจจนเชี่ยวชาญ

ใครที่ดีใครที่เด่นท่านไปหมด
ไปกำหนดขอเป็นศิษย์ทั่วสถาน
ทุกสำนักทุกครูบาทุกอาจารย์
จนปวงท่านเหล่านั้นให้สอนคน

แต่ทว่าหลวงปู่ผู้ประเสริฐ
คิดว่าตนยังไม่ยังสับสน
ความรู้ยังไม่พอจะช่วยตน
จะช่วยคนได้อย่างไรไม่นิยม